

ГАЗЕТА ХАРКІВСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ АКАДЕМІЇ КУЛЬТУРИ БУРСАЦЬКИЙ УЗВІЗ

№ 4(34), червень 2016 року

ВСТУПНА КАМПАНІЯ – 2016

ХДАК – це виш твоєї мрії

ВІД РЕДАКЦІЇ. Зараз відбувається для всіх вишів країни «гаряча пора року», коли тисячі абітурієнтів подають документи до вступу, зокрема до Харківської державної академії культури. Напередодні вступної кампанії – 2016, коли випускники шкіл визначаються з важливим вибором і майбутньої професії, і вищого навчального закладу, і зрештою – життєвого шляху, ми вирішили звернутися до науково-педагогічного колективу з запитанням: «У чому ж переваги нашої Академії від інших навчальних закладів? У чому ж її унікальність, неповторність, самобутність?»

Василь Миколайович ШЕЙКО, ректор Харківської державної академії культури, доктор історичних наук, професор, член-кореспондент Національної академії мистецтв України, заслужений діяч мистецтв України, дійсний член Міжнародної академії інформатизації при ООН, кавалер орденів «За заслуги» I, II та III ступенів:

– Академія культури на сьогодні – це унікальний культурологічно-мистецький заклад України IV рівня акредитації, який не має аналогів. Наша академія готує фахівців за чотирма напрямками і 11-ма спеціальностями. Наприклад, ми готуємо справжніх менеджерів з культури і мистецтва з багатогранною освітою чи документознавців, які є менеджерами, що втілюють на практиці гасло «хто володіє інформацією, той володіє світом». Коли ми були першими, хто започаткував підготовку фахівців у галузі соціальної педагогіки, тобто виховання людини через культуру й мистецтво, повернення її до життя після важкої хвороби або хибного шляху. Ми були першими й у відкритті таких спеціальностей, як хореографія, документознавство та інформаційна діяльність, культурологія, музейна справа та охорона пам'яток історії та культури й ряду інших спеціальностей, які сьогодні мають за честь відкривати усі провідні виші України. Близько 50 % наших випускників сьогодні продовжують керувати різними закладами культури та мистецтва України. Наші філії стали маститими вищими навчальними закладами. Тобто ми багаті на традиції, на минуле, на сьогоднішнє, ми маємо серйозний авторитет, знання, фундамент задля того, щоб і далі продовжувати залишатися найкращим елітним, лідируючим вищим навчальним закладом і продовжувати готувати фахівців за спеціальностями, які багато в чому є унікальними.

За останні п'ять років у ХДАК успішно функціонують більше 20 творчих колективів: театр народного танцю «Заповіт», театр сучасного танцю «ЕСТЕТ», ансамбль бального танцю; навчальний театр «Академія»; театр естрадного співу «СТЕП», хори – академічний, український народний; ансамбль «Цим-Бан-До»; фольклорний гурт «Фарби»; джазовий оркестр «Біг-Бенд» та ін. Щороку студенти стають переможцями численних міжнародних, всеукраїнських конкурсів і фестивалів.

Я пишаюся нашим колективом, пишаюся нашими студентами, які прославляють національну культуру і мистецтво на сценічних майданчиках не тільки України, а й за її межами.

Ми готуємо фахівців європейського зразка, фахівців, які користуються шаленим попитом за кордоном, фахівців, які озброєні сучасною методикою отримання знань, механізмами самонавчання, саморозвитку і самовдосконалення.

Бажаю усім абітурієнтам дослухатися до свого серця і успішно реалізувати себе на професійній ниві, ставши студентами нашої Академії!

Любов Григорівна ТИШЕВСЬКА, заступник декана факультету культури і мистецтв:

– Шановні абітурієнти! ХДАК – це стабільність, яка відкриває майбутнє. Навчаючись у нас, ви робите вибір, який допоможе вам подивитись на світ іншими очима і побудувати своє успішне майбутнє, яким будуть пишатись ваші рідні і друзі.

Обираючи ХДАК – ви надаєте перевагу отриманню сучасного глибокого знання в усіх напрямках підготовки, дружню атмосферу та ділові доброзичливі відносини. У нас потрібно працювати над собою щоденно, але ця праця приносить задоволення та постійний професійний ріст. І я впевнена, що батьки будуть зі мною солідарні. Наше середовище існування так стрімко змінюється, що навчатися необхідно кожного дня, інакше життя промайне повз тебе.

Я радію з того, що з кожним роком ми готуємо все більш обдарованих молодих людей, які з великим бажанням навчаються, реалізують себе в подальшому житті, пам'ятаючи свій виш, який дав їм путівку у велике життя.

Міжнародний орден – кращому з кращих хореографів України та Європи

ВІД РЕДАКЦІЇ. Нещодавно декану факультету хореографічного мистецтва **Борису Миколайовичу КОЛНОГУЗЕНКУ** було вручено міжнародний орден «**International worker of arts ISPI**» («Міжнародний діяч мистецтв ІСПІ»). Ця почесна нагорода, звичайно, свідчить про особистий вагомий внесок Бориса Миколайовича в розвиток як української, так і світової культури та мистецтва. Список його досягнень і нагород, цифри і факти його життя могли б зайняти цілий газетний номер і навіть більше. Ось лише деякі з них: Борис Миколайович є народним артистом України, професором, дійсним членом Української академії наук, Почесним громадянином Харківської області, головним балетмейстером театру танцю «Заповіт» ХДАК, художнім керівником та головним балетмейстером Великого академічного Слобожанського ансамблю пісні і танцю. За значний внесок у розвиток національного мистецтва Борис Миколайович нагороджений орденами: «За заслуги»; «Патріот Вітчизни», «За розбудову України», «Рівноапостольного князя Володимира Великого», «Георгія Побідоносця», «Слобожанська слава». Він є лицарем ордену «Архистратига Михаїла», володарем спеціальних премій Іспанії, Чехії, йому вручено Національний сертифікат «Спеціаліст року 2015». І ось, нарешті, він нагороджений найпрестижнішим міжнародним орденом «International worker of arts ISPI». Що ж це за орден? Ким заснований? За які заслуги він видається? З цими запитаннями ми і звернулися до Бориса Миколайовича, щиро і вітаючи його зі знаменною подією. Говорить **Борис Миколайович КОЛНОГУЗЕНКО**:

– Ще в 2015 році були розмови про якусь нову колосальну почесну відзнаку в галузі мистецтва, якою будуть нагороджувати провідних діячів національного мистецтва і яка буде вручатися від України знаменитим людям мистецтва інших країн, зокрема європейських. З початку цього року все було вирішено. У прийнятті рішення щодо запровадження цієї нагороди брали участь не Президент і не Прем'єр-міністр, а інноваційні інститути та університети, політичні та неурядові організації України, ініціативу яких підтримали аналогічні установи європейських країн. В епіцентрі цього проекту була харківська громадська організація «Інститут соціально-політичних ініціатив», президентом якої є Гончарова Надія Володимирівна.

Серед кандидатів щодо отримання цієї відзнаки було чимало народних артистів України. У прийнятті остаточного рішення про нагородження членами нагородної ради на вагу ставилося два моменти: по-перше, що особисто зробив кандидат для розвитку культури і мистецтва України, по-друге, на скільки велике значення цієї людини в міжнародних зв'язках і розповсюдженні національного мистецтва України в інших країнах світу. Щодо моєї кандидатури – то в залік ішло створення і кафедри народної хореографії, і факультету хореографічного мистецтва ХДАК – першого на всій Лівобережній Україні, на Півдні і на Сході. Враховувалися й інші мої заслуги – і створення «Заповіту», який уже чверть століття є одним із найкра-

щих танцювальних колективів нашої держави, і створення Великого академічного Слобожанського ансамблю пісні і танцю, який побив на сьогодні всі професійні рекорди: статус «академічний» дають колективам тільки через 15–20 (а то і більше) років активної творчої діяльності, а ми за 5 років існування вже отримали це почесне звання.

Нещодавно відбувся найпрестижніший Всеукраїнський конкурс народної хореографії ім. Павла Вірського, в якому взяли участь 23 професійні колективи і мій Слобожанський ансамбль став лауреатом першої премії. За 5 років діяльності колектив брав участь у Днях української культури в Ізраїлі, двічі гастролював у Бельгії та в Польщі. Крім того, танцювальна група ВАСАПТу вже двічі була учасником урядових концертів у В'єтнамі (м. Ханой, м. Хошимін).

ВІД РЕДАКЦІЇ. Зазначимо, що увесь колектив Великого академічного Слобожанського ансамблю пісні і танцю складається з учнів Бориса Миколайовича Колногузенка та завідувача кафедри народної хореографії Каріни Володимирівни Островської, яка 29 травня отримала вищу відзнаку хореографічного мистецтва України – «Медаль Павла Вірського».

До того ж усі сценічні твори Бориса Миколайовича Колногузенка, які він створив і поставив у «Заповіті» та у Слобожанському ансамблі, визнані найкращими і перемогли в багатьох конкурсних переглядах, зокрема щодо вручення танцювальної премії України в номінації «Кращий хореограф

року 2015». За свої постановки він також отримав мистецький орден «Визнання Вітчизни». По міжнародним здобуткам у Бориса Миколайовича вже стільки нагород, що з ним важко кому змагатися. І ось знову чергова відзнака – найпрестижніший міжнародний орден «International worker of arts ISPI», вручення якого співпало з 50-річчям його творчої діяльності. Приємно те, що цей орден вручався вперше, він має індивідуальний номер – №1, тобто ні в Україні, ні в Європі його ще нікому не вручали. Тож редакційна колегія вітає шановного Бориса Миколайовича з цією знаменною подією і бажає подальших успіхів, досягнень та творчого натхнення на користь національного мистецтва.

ПРАКТИКА

Документознавці повернулися з практики

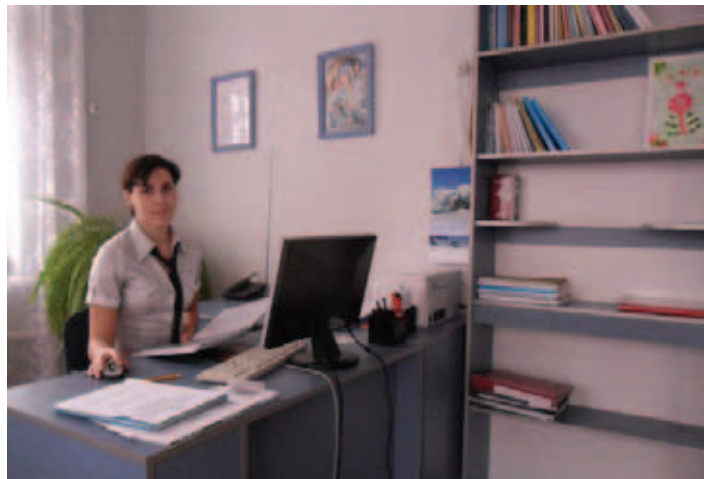
ВІД РЕДАКЦІЇ. Нещодавно студенти 2 курсу спеціальності «Документознавство та інформаційна діяльність» проходили виробничу практику в структурних підрозділах державних установ. Про свої враження та набутий практичний досвід з фаху вони і розповідають детальніше.

Анастасія Леженцова:

– Я разом зі своєю одногрупницею була направлена до архівного відділу Харківської міської ради, що тільки-но переїхав до нового приміщення по вул. Конева, 7. Попри всі незручності, спричинені переїздом, архівний відділ швидко відновив свою роботу. І вже з першого тижня практики ми мали змогу працювати з заявами громадян, одночасно знайомлячись із документацією, що зберігається у сховищах. Було дуже цікаво переглядати документи, які створювалися понад 40 років тому, спостерігати, як їх тексти поступово трансформувалися з російської мови на українську, як змінювалось їх оформлення.

Щоразу, приходячи до відділу, ми потрапляли до теплої привітної атмосфери та відчували себе частинкою дружнього професійного колективу. Співробітники архіву із задоволенням пояснювали нам усі тонкощі архівної справи, починаючи з експертизи цінності документів і закінчуючи обслуговуванням відвідувачів. Нам розповіли, як здійснюється контроль щодо повернення виданих справ і перевірки їх цілісності, як створюються картотеки, як підшиваються документи у справи та ще багато корисного про роботу архівів.

Дуже цікаво було ознайомитися з унікальним фондом особового походження Івана Васильовича Попандопуло – лікаря-гінеколога, який у 1921 році (попри повну відсутність матеріальних засобів) власними зусиллями організував у Харкові пологову лікарню, яка незабаром стала одним із найкращих медичних закладів, а Іван Васильович, завдяки своїм знанням, наполегливості та важкій праці, став рятувати сотні життів. За численні

наукові дослідження в медичній галузі він здобув звання професора.

У 1930 році І. В. Попандопуло було звинувачено в тому, що він нібито був шпигуном, який передавав наукові винаходи через своїх родичів, які мешкали в Греції. Після допитів і катувань він підписав зізнання. 15 лютого 1938 року геніального лікаря, автора кількох десятків наукових праць було розстріляно. 1957 року його було посмертно реабілітовано.

Ще багато цікавих історичних фактів міститься у сховищах архівів, і ми, повернувшись із практики, відчули себе справжніми зберігачами цінної інформації та усвідомили всю значущість нашої професії

АКАДЕМІЧНИЙ ХОР студентів ХДАК: переможна весна 2016

Сучасний етап у творчому бутті Академічного хору студентів ХДАК, який очолює завідувач кафедри хороших навчання та хорового диригування, лауреат міжнародного конкурсу, кандидат мистецтвознавства, доцент В'ячеслав Геннадійович Бойко (хормейстер – Вікторія Воскобойнікова, концертмейстер – Ірина Запара), позначений художнім універсалізмом, про що свідчать напрями творчої діяльності колективу. Перш за все, це відродження і повернення до репертуару навчального хорового колективу творів духовної музики. У концертних залах Польщі, Сербії, містах України – Харкові, Києві, Дніпропетровську, Дніпродзержинську – у виконанні Академічного хору ХДАК нерідко уперше звучали духовні хорові твори О. Гречанінова, П. Чеснокова, О. Архангельського, С. Рахманінова, К. Шведова, М. Голованова, П. Богданова. Другий напрям виконавської діяльності Академічного хору пов'язаний із виконанням творів, що належать до такого важливого жанру в історії української хорової музики, як хорова обробка народної пісні. Справжніми перлинами у виконавській діяльності Хору постають шедеври української хорової спадщини – твори М. Леонтовича, О. Кошиця, М. Ластовецького, С. Залізняка. Значну увагу хоровий колектив під керівництвом В. Г. Бойка приділяє зразкам зарубіжної класики – творам В.А. Моцарта, Й. Гайдна, Дж. Верді, Д. Росіні, Г. Форте; Г. Свірідова, Ю. Фаліка, Д. Гершвіна, Х. Лундвіка, Е. Вайткера. До репертуару Академічного хору студентів ХДАК входять і твори В. Зубицького, Ю. Алжнева, В. Степурка, В. Стеценка, Б. Фільца, В. Польової – сучасних українських композиторів, талант яких визначає нині розвиток національного хорового мистецтва.

Весна 2016 року відіграла визначну роль у творчій долі Академічного хору ХДАК: абсолютні перемоги у престижних міжнародних конкурсах підтвердили власний колектив творчий універсалізм і високий професійний рівень.

Диплом і звання лауреата I ступеню було присуджено Академічному хору ХДАК у номінації «Хори академічні» на **II Міжнародному конкурсі «Світ музики» (II International competition «Welt der Musik»)**. За підготовку лауреата Міжнародного конкурсу подякою відзначений художній керівник Хору В. Г. Бойко. Організаторами Міжнародного конкурсу постали Культурно-просвітницький центр органного мистецтва ім. В. Ф. Одоевського (Москва), Міжнародне товариство любителів мистецтва і музики «Pro Akkord e.V.» (Білельфельд, Німеччина), Міжнародне товариство Густава Малера (Відень, Австрія), Творче об'єднання (Росія, Німеччина, Австрія). Відомі музиканти, які ввійшли до складу журі конкурсу, – президент Міжнародного музичного товариства Густава Малера Е. Денісова (Відень, Австрія); заслужений артист Росії, Президент Культурно-просвітницького центру органного мистецтва ім. В. Ф. Одоевського О. Фісейський (Москва, Росія); доктор Віденського університету музики і виконавського мистецтва А. Засманин (Відень, Австрія); заслужений артист Росії, заслужений діяч ВМО В. Козлов; диригент А. Геттих (Нюрнберг, Німеччина); хормейстер Т. Геттих (Нюрнберг, Німеччина); директор Міжнародного товариства любителів мистецтва і музики «Pro Akkord e.V.» (Білельфельд, Німеччина) – оцінили професійний рівень Академічного хору студентів ХДАК як відповідний званню лауреата I ступеню.

Навесні Академічний хор студентів ХДАК отримав визнання і на **VI Міжнародному музичному конкурсі «INTERNETIONAL MUSIC COMPETITION 2016» (BELGRAD, SERBIA)** як його **абсолютний переможець, володар звання «Internet music Champion of the World 2016», лауреат I ступеня у двох категоріях – «Духовна музика» і «Світова музика»**.

Протягом 9–14 травня хоровий колектив ХДАК брав участь у **ювілейному — XXXV Міжнародному фестивалі «HAJNOWSKIE DNI MUZYKI CERKIWNEJ» (POLSKA, HAJNOWSKA-BIALYSOK)**, який проходив під патронатом президента Республіки Польща Анджея Дуди. У Фестивалі взяли участь більше 30 колективів різних країн світу – з Польщі, Росії, Білорусії, Грузії, Румунії, Сербії, Латвії, Литви, України. Академічний хор студентів ХДАК, виступаючи у професійній категорії «Хори академічні», був удостоєний найвищої нагороди – **Гран-прі фестивалю**. До програми конкурсного виступу Хору були включені твори О. Гречанінова, П. Чеснокова, П. Богданова, М. Голованова, М. Речкунова, а також український партесний мотет початку XVIII століття «Тело Христово примите».

Бажаємо Академічному хору студентів ХДАК під керівництвом талановитого музиканта В. Г. Бойка подальших успіхів, творчої наснаги, переможних звершень кожної пори року!

**О.Г. Рощенко,
доктор мистецтвознавства, професор,
проректор з науково-педагогічної
та творчо-виконавської роботи ХДАК**

Віртуози ХДАК, або концерт камерного оркестру «Academus»

20 травня у Харківській державній академії культури відбувся творчий концерт камерного оркестру «Academus». Багато зусиль для того, щоб це урочисте свято відбулося, доклав диригент студентського колективу Сергій Юрійович РОМАНЕНКО. «В. Моцарт. Концертна симфонія» – саме такою була назва програми, яка ніби з самого початку «розкрила всі карти» глядачам і запросила їх поринути в надзвичайний світ класичної музики. Окрім того, звучали твори композиторів кінця XIX – початку XX століття – Г. Форе та С. Рахманінова. Також виконувалися твори сучасних харківських талановитих композиторів – І. Ковача та О. Литвинова. Солістами виступили студенти факультету музичного мистецтва Катерина Стронська (скрипка) та Анастасія Попова (альт). Серед учасників концерту були також – Сергій Рочев та Ілля Бакшеев (флейти), Микола Плахута та Віталій Котій (валторни), Ніна Пересада (фортепіано)... У цілому концерт пройшов на одному подиху. Відчувалися гармонійна

атмосфера, взаєморозуміння між диригентом і колективом, віртуозне виконання музичних творів. Виконавці не просто грали, а проживали кожний твір. Академія пишається своїми вихованцями!

Редакційна колегія

Україна – Китай: «Діалог культур» у ХДАК

20 травня в стінах Харківської державної академії культури з ініціативи посольства Китайської Народної Республіки в Україні відбувся **I Фестиваль талантів студентів-китайців під назвою «Діалог культур»**. У цей день Академія гостинно відкрила двері для своїх іноземних гостей із різних вишів нашого міста – Університету ім. В. Н. Каразіна, Державної академії дизайну та мистецтв, Національного університету мистецтв ім. І. П. Котляревського, Національного автомобільного університету та інших. Почесним гостем фестивалю був директор Інституту Конфуція Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна Дін Шивен.

Урочиста частина заходу розпочалася з вітального слова **ректора ХДАК, проф. В. М. Шейка**: «Радий приймати в наших стінах такий чудовий фестиваль. Хочу побажати успіхів у наших двосторонніх творчих планах, які, сподіваюся, не будуть випадковими, а матимуть постійну основу. Перефразовуючи класика, зазначу: культура, зокрема діалог культур, врятує світ!»

Свято вийшло на славу! Серед його учасників були і українські, і китайські студенти, які продемонстрували всім присутнім повагу і любов до свого національного мистецтва, зацентрували увагу на самобутності культури двох країн і дружбі двох народів. Серед творчих номерів фестивалю були і хореографічні композиції, і театральні постановки, і вокальні й музичні номери.

Фестиваль, як пообіцяли організатори, стане тепер щорічним і буде збирати разом ще більше талановитої молоді.

Редакційна колегія

IV Молодіжний міський фестиваль екранного мистецтва та фотографії «Золотий кадр»

З 11 по 21 травня у Харкові проходив IV Молодіжний міський фестиваль екранного мистецтва та фотографії «Золотий кадр», ініційований факультетом кіно-, телемистецтва Харківської державної академії культури під патронатом Департаменту освіти Харківської міської ради. «Золотий кадр» – це фестиваль-конкурс творчих екранних робіт талановитої молоді, це майстер-класи та творчі зустрічі з професіоналами кіно та телебачення у рамках «Кінолабораторії», це покази екранних робіт та прямі ефіри з презентаціями відкриттів фестивалю. Це єдиний фестиваль екранного мистецтва і фотографії у Харкові, що організований у стінах профільного вищого навчального закладу унікальним на Слобідській Україні факультетом – кіно-, телемистецтва.

Цьогоріч фестиваль зібрав двісті сорок оригінальних робіт учасників за чотирма номінаціями: «Екранне мистецтво. Діти», «Екранне мистецтво. Молодь», «Фотомистецтво» та «Сценарна майстерність». А об'єднала роботи учасників єдина тема: «Сто міських історій». Історії про різні міста – великі та маленькі, про людей та їх долі у цих містах, про те чим дихає місто, як живе... – на білому екрані фестивалю сяяли різнобарв'ям кольорів та відтінків кадрів. Програма фестивалю складалася з двох днів конкурсних показів, церемонії нагородження та гала-показу робіт переможців для харків'ян та гостей нашого міста у рамках проекту «Ніч музеїв» в Муніципальній галереї.

До складу міжнародного журі фестивалю увійшли знані в нашій країні та за її межами фахівці у сфері теле-, кіномистецтва. У результаті їх оцінювання були визначені наступні переможці.

У номінації «Екранне мистецтво. Діти» серед близько ста (!) відеоробіт школярів перемогу та золоту статуетку фестивалю здобув учень 11 класу Рустам Момедов зі стрічкою «Мама». У номінації «Екранне мистецтво. Молодь» володарями статуетки стала творча команда Оксани Коклонської за відеороботу про харківського художника-конструктивіста Василя Єрмілова. У

номінації «Фотомистецтво» була відзначена фотографія студентки Юридичної академії Марії Власенко. У номінації «Сценарна майстерність» перемогу здобула студентка, молодий сценарист Ірина Кривенцова. І, нарешті, володарем статуетки Гран-прі фестивалю став Ельмар Азімлі, який вразив оргкомітет та журі своїм художнім та чуттєвим баченням міста. Як виявилось, Ельмар наразі студент заочного відділення факультету кіно-, телемистецтва Харківської державної академії культури. У себе на батьківщині – в Азербайджані – він, незважаючи на молодий вік, вже знаний фотохудожник, роботи якого були представлені на Канському фестивалі. Проте перемога в українському фестивалі для Ельмара відбувається вперше.

Особливо приємно, що саме Харків стає для Ельмара та інших молодих митців своєрідною перепусткою до глядацької аудиторії. Скільки ж їх – чудових, творчих особистостей у нашому студентському молодіжному місті! (До речі, участь у фестивалі є цілком безкоштовною.) Оргкомітет IV Молодіжного міського фестивалю екранного мистецтва та фотографії «Золотий кадр» продовжуватиме їх пошуки і надалі.

Голова оргкомітету фестивалю
доцент, кандидат мистецтвознавства – Ганна Курінна

Студенти ХДАК – учасники міжнародної акції «НІЧ МУЗЕЇВ – 2016»

21 травня в Харкові пройшла традиційна міжнародна акція «Ніч музеїв–2016», під час якої музеї, галереї і центри культури залишалися відкритими допізна, а відвідувачів, окрім перегляду експозицій, чекала безкоштовна розважальна програма. Виставки та екскурсії, лекції і театральні постановки, концерти, семінари, майстер-класи та ігри – вибір культурних заходів у цей день був просто фантастичним.

Традиційно в акції «Ніч музеїв» активну участь брали студенти і викладачі нашої Альма матер, зокрема музейного відділення. Цього року у проведенні загальноміського музейного дійства активно були задіяні і вихованці факультету хореографічного мистецтва. Так, у центрі сучасного мистецтва «ЄрміловЦентр» усі охочі змогли побачити перформанс проект «Перекотиполе і...» у виконанні студентів ХДАК. Суть проекту, – хореографічної філософської історії, – як зазначає його автор, кандидат мистецтвознавства, доцент, завідувач кафедри сучасної хореографії Олена Миколаївна Шабаліна, – полягала у створенні імпровізованого танцю на очах глядачів.

Також у «ЄрміловЦентрі» за участю студентів факультету хореографічного мистецтва і їхнього викладача Олени Миколаївни Шабаліної пройшла вистава малих форм «Не святі горшки ліплять» – своєрідний погляд сучасної хореографії на прадавні легенди.

Редакційна колегія

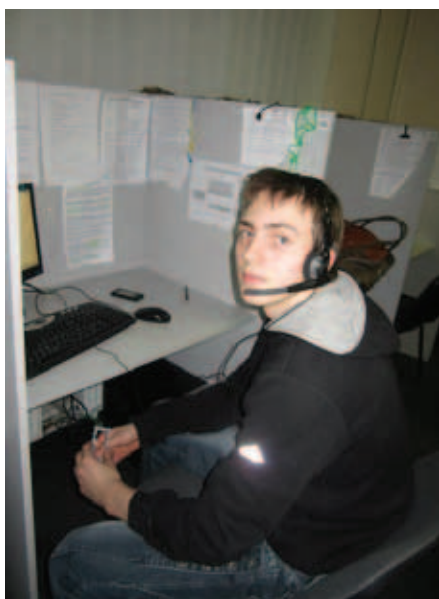

Моя мрія – стати актором театру і кіно

Мій шлях до Академії був досить складним. Почну з того, що мені, як і всім школярам, у кінці одинадцятого класу довелося складати ЗНО. Моєю мрією було стати актором театру та кіно. Зважаючи на те, що в рідному місті Полтаві нема мистецьких вишів, я вирішив вступати до ХДАК. Я був упевнений, що мене зарахують одразу, але помилився. Через мою природну ліню я не дуже добре підготувався до іспитів. На жаль, мені не вистачило одної сотої балу до бюджетного місця. Але, як кажуть, маємо – що маємо.

В останній момент закінчення вступної кампанії 2013 року я встиг подати документи до Полтавського національного педагогічного університету ім. В. Г. Короленка на філологічний факультет заочної форми навчання. Мене прийняли на бюджет, але перспектива навчання на «заочці» на вчителя англійської мови мене не вабила. Тому я вирішив вступати повторно наступного року до омріяного вишу. Навчаючись у ПНПУ, я влаштувався на роботу: працював майже рік оператором технічної підтримки. Але весь цей час я чітко розумів свою мету і усвідомлював, що ця робота – тимчасова.

У березні 2014 року моєю особою зацікавився військкомат і вирішив додати мене до списку внутрішніх військ. Тож зранку була медкомісія, увечері – університет (адже складав сесію в ПНПУ), між цим – обід та підготовка до вступних іспитів у ХДАК... і так увесь місяць.

По дорозі до Харкова я розумів – усе або нічого: або навчання на бюджеті, здобуваючи професію «Актор», або армія та туманне майбутнє.

На щастя, вступні іспити я склав успішно і пройшов на бюджет. Але була одна невеличка проблема: на той час я ще не залишив навчання в ПНПУ, а, як відомо, неможливо бути на двох «бюджетах» одночасно. Тож довелося мені ще побігати, аби «зловити» представників деканату на канікулах та забрати свої документи.

Цей складний шлях до Академії я все ж таки пройшов. І на дзвінок на мобільний телефон першого вересня з проханням «завтра підійти до військкомату» відповів: «Я – вже не заочник!»

**Микита Кузін, 2 курс,
ф-т театрального мистецтва, д/в**

Усе почалося в серпні 2011 року. Був теплий сонячний день... а може, йшов дощ – не пам'ятаю... Та це не так і важливо. Має значення лише те, що того вихідного літнього дня я прийшов на відкрите заняття з акторської майстерності в театр-студію «Lola» (в перекладі з лат. – життя). З цього почалося моє знайомство з театром і акторською професією зсередини. Передусім мені сподобався спосіб життя актора: йому потрібно постійно розвиватися, слідкувати за собою, робити різноманітні тренувальні вправи, щоб володіти своїм тілом, голосом, а найголовніше – відчувати сценічний образ, вкладати в нього всі свої емоції,

почуття і ділитися ними з глядачем.

Через декілька місяців я почав працювати у приватному дитячому театрі, згодом проявив себе як актор і в інших театрах рідного міста – Дніпра. Після декількох років практичної роботи, я остаточно вирішив отримати диплом з улюбленого фаху, суміщаючи одночасно і роботу, і навчання. Ось так я потрапив на заочне відділення Харківської державної академії культури.

**Андрій Яленко, 2 курс,
ф-т театрального мистецтва, з/в**

Музикант – моє покликання

Без музики життя було б помилкою.
(Фрідріх Ніцше)

Чарівна, чародійна, магічна, неземна, милозвучна – який дивний ансамбль виникає з таких слів! Музика – це цілий світ вражень, почуттів, мрій...

У дитинстві я уявляла себе тільки дитячим лікарем. Я вважала, що найкраща справа на Землі – допомагати дітям, щоб знову бачити їх щасливі посмішки. Але моя мрія про світле медичне майбутнє була раз і назавжди забута, коли я потрапила на концерт до музичної школи. Мій вибір був однозначним – фортепіано!

Як я собі подобалася з гарною новенькою папкою із золотистим скрипковим ключем на темно-синій обкладинці! Яка я була щаслива, коли уперше змогла підібрати на слух улюблену мелодію!

Також уперше в житті я поставила перед собою мету – пізнати світ музики. Тому навчання для мене було деяким загадковим і наполегливим творчим процесом.

Найважливіше в нашому житті – зробити правильний вибір, а ще важливіше – зустріти на життєвому шляху того, хто стане зразковим наставником.

Одного разу, будучи абітурієнткою фортепіанного відділу музичного училища, я потрапила на репетицію хору, диригентом якого була Віра Андріївна – людина безмежних творчих можливостей, невичерпного оптимізму, талановитий музикант та педагог, якого ще треба пошукати, Педагог за покликанням серця. На жаль, нещодавно вона пішла з життя, – це велика втрата для мене, адже ця людина була не тільки викладачем, а й близьким другом, радником і порадником. Я і зараз подумки звертаюся до неї. Саме завдяки їй я стала диригентом хору, хоча раніше мріяла стати піаністкою. І я не помилилася з вибором.

Зараз я керую трьома колективами. Найголовніший – це камерний хор Палацу культури «Металург», з яким я працюю вже двадцять років. Протягом цього часу мій колектив змінювався разом зі мною. Змінювалися не тільки обличчя, а й напрямки музики, яку ми виконували. Спочатку це був репертуар з класичної та духовної музики, пізніше – твори сучасних композиторів.

Сьогодні до нашого репертуару входять твори таких композиторів, як: Карл Дженкінс (його музика нікого не залишає байдужим), Роберто Ді Маріно, Астор П'яцолла та інших. Також ми виконуємо хорові аранжування пісень сучасних співаків, зокрема Елтона Джона, Енії, Майкла Джексона, групи «Бітлз».

До нашого репертуару входить і народна музика, але в її сучасній обробці.

Наш колектив любить виступати на свята, зокрема на Різдво, коли ми групою з 12 чоловік

ходимо містом колядувати із різдвяним вертепом.

Постійний творчий пошук є для нас відкриттям нових можливостей у звучанні хору.

Другим моїм колективом є церковний хор у Свято-Успенському храмі мого рідного міста, де я не тільки регентую, а ще й співаю. Мені дуже цікаво працювати з церковним хором, тому що це інший світ музики – духовної, хоча я вважаю, що будь-яка музика несе в собі духовне начало, коли вона торкається серця людини. Але все ж церковна музика своїм корінням йде з глибини віків, тому свої почуття від її виконання мені досить складно описати словами. Це надзвичайно!

Третій мій колектив – молодший хор музичної школи. Це зовсім інша робота, ніж з дорослими, але саме в ній здійснилася моя дитяча мрія. Я бачу посмішки дітей, допомагаю їм відкривати в собі незвичайні властивості голосу, відчувати себе щасливими “чоловічками” у величезному світі музики і співу, а вони, у свою чергу, дарують мені надзвичайну та яскраву життєву енергію.

Хоча я дуже люблю хоровий спів, але моя музична діяльність не обмежується роботою з хорами. Я не тільки викладаю сучасний спів у музичній школі, але ще граю на флейті та співаю в гурті, засновником якого є талановитий гітарист. Ми виконуємо як кавери на сучасні пісні, так і власні вокальні композиції та інструментальні твори.

Чи стала музика моїм покликанням? Звичайно, так! Адже іншої діяльності для себе не уявляю. Якби мене запитали: що б я хотіла робити в житті, окрім зайняття музикою, – я б не знала, що відповісти.

Я себе вважаю щасливою людиною, бо моя робота – є моїм захопленням!

**Алла Фабрикантова, 2 курс,
ф-т музичного мистецтва, з/в)**

Шлях до Академії культури PR- спеціалістів

Дар'я Поставна, 4курс, ф-т культурології:

– Поиск учебного заведения, в котором бы мое «Я», чувствовало себя комфортно ближайшие 5 лет, занял много времени. Даже «покатавшись» в другие города, узнавая о кафедрах и факультетах, посещая все возможные дни открытых дверей, определиться было тяжело. Но в один прекрасный момент, на какой-то из подработок, начальник, отшутившись, сказал, что с моим «Я» мне самое место в Академии культуры. Не знаю, подсказал ему это мой пирсинг, мои розовые волосы или так любимые мною странные, по его мнению, книги. Но он долго мне доказывал, что там, таких как я, целый вуз. И вы не представляете мое удивление, когда я поняла, что он оказался прав! Нет-нет, вы не подумайте, что моя Альма-матер – это массовое скопление подростков «неформального» вида. Впервые, переступив порог Академии культуры, я погрузилась в невероятную атмосферу! Казалось, что стены этого учебного заведения держат неиссякаемые потоки студенческого креатива: на одном этаже разминаются танцоры перед экзаменом, повторяя свои движения; на следующем – музыканты настраивают инструменты; кто-то вешает плакаты, призывающие выбирать мечту, и такими потрясающими людьми заполнен вуз. Мгновенно захотелось стать частью всего этого. Без доли сомнений, сразу же вручив оригиналы документов приемной комиссии, я определила следующие 5 лет своей жизни.

Тут же в мою жизнь пришло множество интересных людей и проектов. Работая по специальности, я все время вспоминаю своих преподавателей, которые дали мне потрясающую базу для дальнейшего развития. Более того, хотелось бы особенно отметить, что не раз, обращаясь за советом и помощью к преподавателям с проектами, которые даже не касались Академии, я получила целое «море» поддержки и полезных напутствий. А уж что говорить о талантах моих коллег по парте – потрясающие люди с потрясающими интересами, которые в своем юном возрасте могут похвастаться десятками успешных реализаций своих идей! И знаете, я никогда не перестану радоваться совершенному выбору в пользу родного вуза. По прошествии годов люди, работающие и учащиеся в Академии культуры, не перестают восхищать и удивлять!

Інна Кльонова, 4курс, ф-т культурології:

– Після закінчення дев'ятого класу мама радила мені вступити до одного з коледжів або училищ, які розташовані у рідному місті. Це було б розумне, раціональне рішення: швидко закінчити навчання і піти працювати. Але жоден навчальний заклад і жодна професія, яку вони пропонували опанувати, мені не подобалися. Я мріяла навчатися саме у виші, мати цікаву спеціальність (хоча на той момент ще не визначилася, яку саме). До того ж було бажання «подовжити дитинство», піти

на шкільний випускний.

Одинадцятий клас... іспити... незалежне оцінювання... Вибрала декілька вишів у Києві, подала документи. Найбільше мені подобався Університет імені Тараса Шевченка. На обрану спеціальність проводився багатоетапний внутрішній конкурс. Отримавши за виконані екзаменаційні завдання досить високу кількість балів, я була сповнена ентузіазму. Але вступити так і не пощастило. Я повернулася додому, у Лубни, та подала документи до медичного коледжу (мені тоді було бай- дуже, куди саме).

Під час навчання, особливо після проходження практики в лікарнях, я зрозуміла, що ця професія зовсім мені не підходить. Я вирішила ще раз спробувати вступити до вишу. Деякі мої друзі навчалися в Харкові, вони і пора-

дили приїхати в гості та познайомитися з цим містом ближче. Мені одразу тут сподобалося, і рішення було прийнято. Мама не схвалювала мій вибір, казала, що я марную час, що буде та сама ситуація, як і в попередню вступну кампанію. Але я вперто вірила, що на цей раз усе буде інакше і в мене вийде.

І ось зараз я – студентка четвертого курсу, майбутній бакалавр. Таким був мій шлях до Академії культури. Я розумію, що це тільки початок і попереду ще дуже багато праці, старань, різних життєвих

виборів та рішень. Але цей крок був дуже важливим для мене. Він дав мені віру у власні сили та надію, що якщо дуже чогось бажати, бути старанним і наполегливим, то все обов'язково здійсниться.

Анастасія Пахомова, 4курс, ф-т культурології:

– Мій шлях не був Чумацьким, не вимірювався в метрах, не був тернистим, але привів мене у місце, де виникало безліч питань. Творчий осередок із найбільш незрозумілою спеціальністю в галактиці. У той час, коли від нас вимагали обрати напрям реклами, піару або туризму, ніхто досконально не розумів різниці. Так я і опинилась у товаристві з певними світоглядними характеристиками, які не співпали з моїми. Тож з другого курсу я офіційно вчуся бути грамотним комунікатором.

З дитинства було зрозуміло, що принаймні одну вищу освіту я отримаю. І з того ж віку мені до нестями подобалося думати про себе, як про комунікабельну людину.

Коли я вперше зайшла до Академії, то відчувала себе дуже спокійно. Я не розцінювала це як знак, але з того часу те відчуття більше не повторювалося. Наступні чотири роки мене чекала навчальна метушня.

До Академії мене привели не творчі здібності (бо я змогла б бути ким завгодно, навіть хіміком), не батьки, не думка авторитетів, не доля, не жереб. Мій шлях полягав у осмисленні і в можливості самій обрати своє майбутнє.

Хореографія – справа мого життя

У нашій Академії є різні студенти: і які тільки-но закінчили школи, і які отримують уже другу вищу освіту. У кожного з нас – своя цікава історія щодо того, як і чому ми опинилися у ХДАК.

Я вважаю, що мені пощастило, адже я з дитинства займалася художньою гімнастикою і танцями. Ці заняття мені дуже подобалися. Ні я, ні мої батьки тоді ще не знали, що хореографія стане справою мого життя, а інші люди, сторонні, вже пророкували моє професійне майбутнє.

Я радію, що Академія відкрила для мене свої двері. Ще тільки третій курс, а за плечима вже великий досвід... Тут дуже цікаво навчатися, і не складно. Зрозуміло, що іноді виникають труднощі, але вони допомагають мені розвиватися не тільки в хореографії, але й взагалі в житті. Дуже дякую викладачам, вони вкладають у нас частинку себе, долучають до великого мистецтва. Мені здається, я знайшла своє покликання. Я зроблю все, і навіть більше, щоб досягти високого рівня майстерності, стати хореографом з великої літери!

**Аліна Горенкова, 3 курс
ф-ту хореографічного мистецтва**

СТУДЕНТСЬКІ ПОДОРОЖІ

АМЕРИКА – мрія, до якої я наблизилася

Увесь минулий рік я займалася тим, що відправляла свої резюме в театральні школи США.

Невдовзі літня школа Філадельфії «Walnut Street Theatre» запропонувала мені пройти курс акторської майстерності. Побувати в Америці, побачити Бродвей Шоу – було моєю мрією, до якої мені вдалося наблизитися!

Тож Нью-Йорк... Заняття в театральній школі проходили в центральному театрі Філадельфії. Приміщення театру таке, яким нам показують на телебаченні: червона доріжка, мармурові сходи, велика сцена та гарні лоджії. Усе було, як у сні. Заняття проходили з 8 ранку до 5 вечора. Сучасна театральна школа Америки дуже відрізняється від нашої. Там усе засновано на пластиці та гучності. Актори працюють професійно, маючи чудові декорації, костюми... Уже з першого дня навчання я почала працювати на сцені. Ставили «Короля Лева». Вистава була без слів: тільки музика та пластика. Усе, що хотілося сказати, – ми говорили своїм тілом та поглядом.

Для мене ця подорож стала чудовим досвідом роботи з американськими акторами та можливістю побачити іншу школу акторської майстерності.

**Нора Кравченко, студентка 2 курсу
ф-ту театального мистецтва**

Незабутнє літо в ТУРЕЧЧИНІ

Дуже часто ми чуємо такий вислів: «як добре там, де нас нема». І на сьогоднішній день бажаючих перевірити, чи це дійсно так, є дуже багато. Я – одна із них. Минулого літа мені випала можливість поїхати працювати закордон. Це була моя перша така далека подорож, перший переліт на літаку, перша довга розлука з рідними. Але я ніколи не зможу сказати, що пошкодувала про це.

Працювала я в Туреччині в шоу-балеті. Це було найнезабутніше літо. Стільки емоцій, вражень, краси я ще не бачила ніколи у своєму житті. Працювала щодня в п'ятизіркових готелях. За весь період праці, я побувала у 20 різноманітних готелях Туреччини. Те, що я там бачила, – це просто неперевершено. До того ж у нас була чудова дружна команда, з якою ми відвідували дуже багато визначних місць, незважаючи на щільний робочий графік. Приїхавши додому, емоції мене переповнювали. Що ж, тепер я остаточно можу сказати, що «добре там, де нас нема», та наступного літа я буду дуже рада, якщо мені ще раз випаде нагода побувати в Туреччині.

**Анастасія Черкашина, 3 курс
ф-ту хореографічного мистецтва**

ВОЛОНТЕРСЬКИЙ РУХ

як невід'ємна ознака сучасного українського суспільства

Сьогодні беру інтерв'ю у Іванової Ірини Борисівни, викладача Харківської державної академії культури, що протягом 2-х років була нашим куратором. Знаю, що коло її інтересів не обмежується науковою діяльністю, тож хочеться поспілкуватися на тему волонтерства, цього історико-культурного явища, що є частиною життя кожного свідомого громадянина України.

– **Ірино Борисівно, як Ви вважаєте, у чому полягає особливість волонтерського руху, його досліджень?**

– Середина минулого сторіччя відзначається зміною наукових парадигм у різних галузях життя суспільства. У сучасній науці про культуру, історію та суспільство сформувалося розуміння необхідності вивчати культурні цінності народу, його моральний досвід та етичний потенціал. Процеси духовного відродження національної самосвідомості, які відбуваються в суспільстві в останні десятиліття, спричинили розробку принципово нової технології гуманізації наукових знань. Це в повній мірі стосується дослідження волонтерського руху, навіть передусім як національного та соціального явища, оскільки свобода вибору та гуманістичні ідеали входять до кола загальнонаціональних цінностей, якими має володіти кожна людина. Інтерес до діалектичного взаємозв'язку людини й суспільства не зменшується, крім того, одним із таких феноменів синтезу соціального, психічного, культурного є саме волонтерський рух.

– **Що ви особисто вкладаєте в поняття «волонтерський рух»?**

– Невід'ємною ознакою сучасного українського суспільства є волонтерство. Для мене – це добровільна неприбуткова діяльність фізичних осіб, яка спрямована на надання допомоги людям, котрі перебувають у складних життєвих ситуаціях та потребують сторонньої допомоги, і сприяє самореалізації волонтера. Людину, яка добровільно та конфіденційно надає безоплатну соціальну допомогу та послуги особам (індивідуумам, групам, спільнотам), що опинилися в складній життєвій ситуації, називають волонтером.

У волонтерській діяльності є низка принципових позицій: добровільність та добродійність здійснюваної

роботи; відповідність законодавчій базі, конфіденційність; гуманність та шанобливе ставлення; спільність інтересів і рівність; відповідальність та відкритість.

– **Чому в сучасній Україні таким активним виявився волонтерський рух?**

– Сучасна Україна переживає надзвичайну активізацію волонтерського руху, що закладалася в українському суспільстві десятиліттями, а добродійність, узагалі, мала вікову історію. Але активізація цього феномену відбувається під час соціальних, історичних, природних катаклізмів. Існуванню волонтерів в Україні сприяє активне громадянське суспільство, котре пропагує систему цінностей, ґрунтованих на національно-патріотичних засадах та історичній необхідності. Сучасний волонтерський рух вибудовує зручні структури, внутрішні взаємовідносини, що працюють ефективно, просто та зрозумілі як спонсорам, так і волонтерам.

– **Які у нас в Харкові є волонтерські організації, що їх діяльність Ви підтримуєте?**

– Механізм самоорганізації багатьох харківських волонтерських організацій є гнучким та оперативним. Як бачимо, в Харкові під час небезпеки, що загрожує суспільству і нації, швидко створюються спільноти з чітко розподіленими ролями, дисципліною та відповідальним ставленням. Наприклад, організація «Станція Харків», що в лютому була нагороджена Президентом України за активну діяльність, будує свою структуру на принципах демократії та самоорганізованості. Також дуже ефективно працюють благодійний фонд «Єдина родина» та організація «Південний пост», на користь військових діє «Help army».

– **На вашу думку, чи варто й надалі продовжувати волонтерську діяльність?**

– Ефективна діяльність волонтерських організацій, можна сміливо стверджувати, рятувала та рятує сучасну Україну, а високий рівень демократичності та здатність до оперативної самоорганізації є запорукою життєвості сучасного українського суспільства. Саме тому волонтерська діяльність має продовжуватися.

Бесіду провела Інна Кльонова, студентка 4 курсу ф-ту культурології, гр.6-PR

Волонтери Академії культури

Я завжди думала, що волонтерство зможе допомогти мені стати людиною. Не просто істотою, яка живе на певній території, має рутинну роботу та живе заради себе, а саме Людиною!

Перший досвід роботи волонтером я отримала, навчаючись у 10 класі: тоді до нас у школу завітали представники міської волонтерської громадської організації, які запрошували приєднатися до їхнього руху. Я була однією з охочих. Ми відвідували дитячі будинки та сиротинці, допомагали людям із обмеженими можливостями відстоювати їх права на комфортне життя. І так тривало два роки.

У 2012 році я вступила до ХДАК і поринула в студентське життя: навчання... нові друзі... я уже й не думала про волонтерство. Але, мабуть, сама доля вирішила повернути мене на шлях соціальної допомоги: на 3-му курсі нас направили на практику до Благодійного фонду «Єдина Родина», ми створили перший свій справжній проєкт, який був спрямований на освітлення проблеми наркоманії. До мене повернулися давно забуті почуття, які я відчувала після зробленої доброї справи.

Зараз я – офіційний представник та волонтер Благодійного фонду «Єдина Родина», маю змогу створювати та координувати власні проєкти. Запрошую також усіх наших студентів долучитися до цієї доброї справи. Ви будете не тільки віддавати свою творчість на добрі справи, але й отримувати досвід та щирю радість від зробленого вами дива, бо волонтерство – це шлях до життя.

Яна Костяшина, студентка 4 курсу ф-ту культурології, гр.6-PR

Що може книга...

Існує таке поняття – бібліотерапія. Не всі з ним знайомі, але, мабуть, багато хто здогадується, що це лікування за допомогою книг. Бібліотерапія покликана поліпшити психологічний стан людини, відновити душевну рівновагу, допомогти знайти себе в цьому бурхливому світі. Терапевтичний ефект досягається не лише тому, що ми впізнаємо в тексті ситуації, подібні до наших, переживаємо емоції разом із головними героями, але і за рахунок того, що відбувається формування власної точки зору, активної життєвої позиції; це допомагає долати проблеми сьогодні і, навіть, у майбутньому. Отже, завдяки книгам ми можемо стати «психотерапевтом» для самого себе. І це зовсім не складно, хоча вдалий вибір книги є досить відповідальною справою і має суто індивідуальний характер: книги здатні кардинально змінити нас, можливо, навіть зробити письменником, поетом, художником, навіть – чарівником ...

Добре відомо, що книга – джерело знань, мудрості, доброти. Вона передає нам досвід, накопичений попередніми поколіннями, вчить жити, долати труднощі, насолоджуватися кожною хвилиною існування. Любов до книги з'явилася в мене ще в дитинстві. Відтоді я не уявляю свого життя без книг. Вони мені «припали до душі». Але я не можу стверджувати, що маю якусь одну найулюбленішу книгу. Спробую поділитися з вами спогадами про книжки, які я нещодавно прочитала, бо вони будуть ще довго жити в моїй пам'яті, оскільки справили на мене неймовірне враження.

Почну з О. Генрі, якого по праву називають майстром короткої розповіді. Його новели надзвичайно захоплюють та дотепні. Кожна містить інтригу. Одна з численних новел – «Фараон і хорал». Це історія про те, як життя грає людиною, немов вітер листям. Головна ідея твору – поспішайте здійснити задумане, зробити добрі справи, тому що людина ніколи насправді не знає, скільки має часу.

Незабутнім для мене став роман Джона Максвелла Кутзее – лауреата Нобелівської премії 2003 року. Його книга «В очікуванні варварів» увійшла до списку ста кращих рома-

нів усіх часів. Тема книги дуже зворушлива – кохання і зрада, жорстокість і ніжність, помста і прощення. Також у книзі є мальовничі пейзажі, майстерно передається глибина людських почуттів та споконвічна мудрість народу.

Ще одним моїм улюбленим автором є всесвітньовідомий американський письменник, автор романів-бестселерів Ніколас Чарльз Спаркс. Одна з його книг, яка не залишить нікого байдужим, – «Поспішай кохати». Ця книга про печаль і радість, про щастя і трагедії. Вона вчить нас цінувати кожен мить свого життя, ніколи не забувати про тих, кого кохаємо, про тих, хто кохає нас, адже життя не таке довге, як нам здається, тому поспішаймо кохати... Таке почуття може з'явитися у людини всього лише раз у житті і змінити долю назавжди.

Книги супроводжують нас протягом життя, розвивають у нас почуття прекрасного, розширюють світогляд, дають можливість випробувати різні соціальні ролі, змушують разом із героями радіти, засмучуватися, кохати, чекати... Книги можуть підняти настрій, врятувати від самотності, допомогти знайти вихід із складної ситуації. Безперечно, мав рацію М. Шолохов, стверджуючи: «Любите книгу всей душой! Она не только ваш лучший друг, но и до конца верный спутник».

Анастасія Городецька,
студентка 3 курсу ф-ту соціальних комунікацій

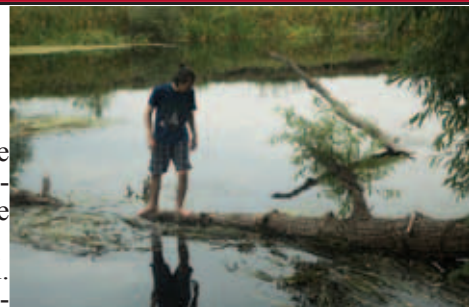
ВІДЛУННЯ СПОГАДІВ

ТУРИСТИЧНИМИ ШЛЯХАМИ ХАРКІВЩИНИ

Щоліта моя родина подорожує Україною. Ми любимо відкривати для себе щось новеньке: то гарячі джерела Херсонщини, то печери Криму, то караїмські кенаси. А минулого року ми залишилися вдома, і я про це анітрохи не шкодую.

Моє літо – 2015 виявилось так само багатим на враження, як і попередні. Тільки відкривав для себе я свою малу батьківщину. Мені здалось, що кращої, мальовничішої природи, як у нас на Вовчанщині, немає ніде в Україні. Заміряні берізки і поряд неспокійні корабельні сосни, маленька річка – і раптом перед очима відкривається широке плесо Печенізького водосховища. Такі поєднання надають природі чарівності, загадковості, викликають захоплення і зачудування.

Того року я полюбив тихе полювання. Побував на риболовлі, щоразу очікуючи не стільки гарного улову, як зустрічі зі світанком. Виявилось також, що я досить добре збираю гриби, маю на них певне чуття. Але найголовніше, що я зрозумів: не обов'язково їхати за сотні кілометрів у пошуках вражень. Треба відкрити очі і серце там, де народився.

Костянтин Щербіна (2 курс,
ф-т кіно-, телемистецтва, ТО)

«Бурсацький узвіз»,
газета для студентів
і співробітників ХДАК
Засновник – колектив
Харківської державної
академії культури.
Газета зареєстрована в
Головному управлінні юстиції
у Харківській області.

Свідоцтво:
ХК №1520-261 Р
від 12.05.2009 року
Адреса редакції: 61993,
м. Харків, Бурсацький узвіз, 4,
Тел.: 731-32-82; 771-04-30
Тираж – 200 примірників
Видавець – ХДАК

Керівник проекту:
Н. М. Кушнарченко
Головний редактор:
І. А. Куриленко
Редакційна рада: О. М. Бі-
лик, Д. Кабаков, А. Ковальова
Комп'ютерна верстка та
дизайн А. Гончар